

Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng

Melbourne, ngày 27-01-1985

Nguyễn Ý Siêu Minh

Nguyên Ý Siêu Minh

Melbourne, ngày 27 Tháng Giêng, 1985

Thưa các bạn,

Hôm nay là ngày chót trong tuần, cũng là ngày chót tôi được cơ hội cùng tham thiền với các bạn tại nơi đây. Rồi đây trong ít hôm nữa chúng ta phải tạm chia tay. Bao nhiêu chuỗi ngày được sống chung trong cảnh đầm ấm, trong một chí hướng tu học, trong sự thương yêu xây dựng, rồi đây cũng phải bùi ngùi ra đi trong cảnh nhớ thương triu mến, trong một ý nguyện giải thoát thiêng liêng của chúng ta, luôn luôn vắng vắng trong tai để thực hiện và đưa hồn chúng ta đến nơi chốn thanh thoát, cõi mở, hòa tan cả càn khôn vũ trụ.

Kỳ thật, với sự hiện diện bằng xương bằng thịt, có tỵ có tan, nếu chúng ta thực hiện hòa tan với cả càn khôn vũ trụ thì không có sự tỵ tan. Ý lành đó luôn luôn trường tồn trong tâm thức của mọi chúng ta, từ giây phút tham thiền đến giây phút sống động trong cảnh đời tạm bợ. Luôn luôn nhắc nhở cho nhau những gương lành để thực hiện cho kỳ được đại nguyện của mỗi chúng ta, và chúng ta sẽ cùng đi với nhau trên đường.

Bao nhiêu chông gai thắc mắc trở ngại của cuộc đời, nhưng mà vẫn bình thản, qua.. qua... trong ngày, trong đêm. Nhờ đâu chúng ta mới tự vượt qua một cách mạnh mẽ? Nhờ sự nhớ thương, nhờ sự triu mến, nhờ sự thanh thoát mà chúng ta đã tự cảm nhận! Cho nên tình thương huynh đệ tử muội của chúng ta không bao giờ phai lạt. Vì chúng ta đồng đi một chí hướng giải thoát và không có sự tranh chấp dị biệt xa cách trong

tâm thức của chúng ta, thì làm sao có sự cách biệt.

Chúng ta đã nung nấu trong một thể xác, bao gồm sự kích động và phản động như cả càn khôn vũ trụ, và chúng ta đã có một ý niệm thật sự hòa tan với cả càn khôn vũ trụ, để tìm lại sự ổn định trong nội tâm, và đi trong con đường thanh tịnh giải thoát, thì đâu có còn sự xa cách nữa. Đồng trong một con tim, đồng trong một khối óc, để thực hiện cho kỳ được đại nguyện của chúng ta. Sự thương yêu vô cùng tận đó đã xây dựng cho chúng ta và cho chúng ta ý thức rõ ràng chính ta đã tạo sự trì trệ cho chính ta và ta đã tạo sự xa cách rạn nứt cho chính ta.

Cho nên ngày hôm nay chúng ta hiểu được rồi, chúng ta đã phá vỡ được cái màn vô minh đó thì chúng ta mới thấy cảnh đời đời bất diệt trong thâm tâm. Nam phụ lão ấu cũng đồng một chí hướng trở về với Nguồn

Cội trên đường giải thoát.

Ai đã cho chúng ta? Ai đã gieo chúng ta một ý niệm an lành nhưt? Chính chúng ta đã và đang có chúng ta mới trở về được! Nếu chúng ta không có thì làm sao chúng ta trở về được? Lấy gì chứng minh chúng ta đã và đang có? Tâm thức chúng ta có, có sự ước mong trở về, và sự ước mong được đoàn tụ gần nhau mãi mãi. Đó là chúng ta đã có.

Như ở thế gian, chúng ta có gia đình mới mong được đoàn tụ. Nếu không có gia đình lấy gì mong được đoàn tụ? Thì sự an lành thanh tịnh trong ta có, chúng ta mới mong trở về với sự an lành đoàn tụ đời đời bất diệt. Cho nên chúng ta đã rờ mó được, đã tìm ra được và đã ý thức rõ ràng, thì chúng ta phải tự đi, tự làm, tự hành, tự giải, tự tiến, tự đạt. Cho nên ngày hôm nay chúng ta đã tìm ra được một ánh sáng để tự đi, và ánh sáng

sẵn có trong ta để hòa tam với mọi ánh sáng của càn khôn vũ trụ đang chiếu diệu, ban thức cho chúng ta, và chúng ta chỉ có hòa để đến mà thôi.

Nhiệm vụ người tư học Vô Vi là hòa! Nếu muốn hòa thì phải làm thế nào? Chúng ta cũng phải bươi xới một hồi để khử trực lưu thanh, đem cái phần trực trong nội thức của chúng ta giải bỏ ra ngoài, đem những sự tranh chấp vô lý của chúng ta, để cảm thức nó, hóa giải cho nó đi tới sự hòa tan tha thứ rõ rệt.

Sự tranh chấp là sự tăm tối, không thấy, và đang bị kẹt, mới kêu bằng tăm tối, và la lô, làm những chuyện bất chánh. Ngày hôm nay chúng ta không làm điều đó, chúng ta thấy rõ rồi. Giây phút động loạn ngay trong gia cang, ngay trong tâm thức của tôi, mà nếu tôi biết tha thứ thì tất cả cái gì cũng đều cởi mở, không có gì đáng nuôi hận trong tâm hồn. Chúng ta thấy mỗi mỗi

đều có sự an bài rõ rệt: miếng ăn giấc ngủ, mỗi người thọ hưởng được bao nhiêu đều có chừng! Phải làm việc, phải thực hiện. Chúng ta không thể nói rằng “tôi không muốn làm nữa, tôi chán đời”!

Không! đời là một cửa báu của người tu, nhờ đời mà điều luyện cho chúng ta mới biết đường tu. Cho nên ngày hôm nay chúng ta thấy rằng đời là một cửa báu của người tu. Cái trường đời đã kích động và đánh thức chúng ta không ít, để chúng ta có cơ hội thức tâm và tự chủ.

Chúng ta lúc thơ ấu cho đến lớn chúng ta có gì? Chẳng có gì! Nhưng mà tại sao đến lúc trưởng thành lại đòi lập gia đình? Đòi tạo thành gia thất? để chi? Để rõ cái nguyên lý ổn định hơn. Có gia cang, có trách nhiệm, có gánh vác! Có gánh vác mới có nhẫn có hòa. Có nhẫn có hòa mới cảm thấy sự ổn định phán

xét của chính ta, và càng thấy rõ sự sai lầm của chính mình, lại càng thấy rõ sự trì trệ của chính mình. Cho nên cố gắng tu sửa để giải tỏa những sự phiền muộn sai quấy sai lầm mà chúng ta đã đặt ra và tạo ra cho gia cang và cho tâm thức bất ổn.

Những cặp vợ chồng mới mẻ luôn luôn tha thứ thương yêu, nhưng mà sau rồi không còn sự tha thứ và thương yêu; có sự gây hấn lẫn nhau, rồi tìm cách xa cách lẫn nhau. Vì gì? Vì cá tánh, vì tự ái! Đó có phải sự sai lầm không? Tại sao trong lúc đầu chúng ta lại xóa bỏ, tha thứ và thương yêu, bây giờ chúng ta lại trách móc lẫn nhau? Có phải sự sai lầm của chính ta không?

Tại sao chúng ta không nhớ lúc ban đầu mà chúng ta lại mở xẻ lúc sau, rồi đâm ra sự gây hấn, tạo sự gây hấn cho gia cang? Thậm chí làm tới nội tâm ta bất ổn,

hỏi chứ chúng ta khôn hay là ngu? Một lời nói bất chánh, một sự tranh chấp, một sự tự ái vun bồi trong tâm chúng ta, làm cho tâm hồn chúng ta bất ổn. Hỏi chúng ta khôn hay là ngu? Chúng ta hay hay là dở?

Cho nên ngày hôm nay chúng ta, huynh đệ tử muội đã thấy rõ rằng niềm tin khả năng sẵn có của chính mọi hành giả, có quyền xử dụng cái quyền tối hậu của chính mọi cá nhân là tha thứ và thương yêu. Cho nên chúng ta phải xử dụng ngay tức khắc, bất cứ giờ phút nào cũng nghĩ đến sự tha thứ trước khi nói chuyện, thì việc làm chúng ta dễ làm hơn, dễ tiến hơn, dễ hòa hơn, dễ thức hơn.

Cho nên cộng đồng như sanh biết được hành động của chính mọi cá nhân và chấp nhận sửa chữa, thì cộng đồng nhân loại sẽ trở nên một vườn hạnh tốt đẹp của Thượng Đế, hòa vui với cả càn khôn vũ trụ,

và tiến trong trật tự thanh thoát và cởi mở. Vui trong niềm tin sẵn có, ta đi, ta hành, ta giải, và không có cái tính chất ỷ lại nữa. Thì giờ sống tại thế gian đều hữu hạn, không có dư thừa cho chúng ta trì trệ.

Ngày hôm nay các bạn, có các bạn đã lớn tuổi rồi, thấy rõ, nó đâu có chờ ta nữa mà ta còn kéo dài thì giờ vô ích. Xác ta đang ngự đây càng ngày càng suy yếu rồi, tâm hồn của chúng ta càng ngày càng nặng trọc, nếu chúng ta không biết con đường tu sửa. Ngày hôm nay ta biết con đường tu sửa ta thấy rằng, sự tha thứ thương yêu là quan trọng. Chúng ta phải thực hiện ngay, để đạt tới cái nguyên ý Từ Bi, mà đạt được Từ Bi rồi thì thấy rõ chúng ta đạt được sức mạnh của cả càn khôn vũ trụ. Thì chúng ta tha hồ tiến hóa và không ngừng nghỉ.

Chúng ta có thể thực hiện theo nguyên ý của thiên

cơ. Chúng ta thấy rõ cha Trời đã và đang sống, bàn tay của người đang hỗ trợ chúng ta, đưa chúng ta đi, từ vực thẳm lên cho đến đỉnh cao. Trước kia các bạn chưa biết tu, soi hồn pháp luân thiên định thì các bạn ở trong vực thẳm mà thôi.

Mà ngày hôm nay biết soi hồn, pháp luân, thiên định, thì tự khai mở bên trong. Mình thấy rằng tôi đã dờn được tất cả những sự thanh cao lên đỉnh bộ đầu. Thì ở đỉnh bộ đầu sẽ bắt đầu hòa tan với cả càn khôn vũ trụ. Rồi tôi sẽ đi đâu? Tam giới của thiên không!

Đã thấy rõ con đường đi của chúng ta trong giờ thiền, thấy rõ đường đi của chúng ta từ bước một tại cái xác trần gian này, kích động và phản động, mưu tìm một điểm thanh tịnh và sáng suốt mà thôi. Thì chúng ta mới thấy rằng mỗi hành động của hoa quả vạn vật cây

cối ở thế gian này cũng là như chúng ta, trong sự kích động và phản động, mưu tìm sự thanh tịnh và sáng suốt mà thôi! Khoe màu với chúng sanh, kể cả rừng rú, núi non, biển cả, đều nằm trong nguyên ý khai triển tâm linh của chính mọi cơ giới khác nhau. Những cơ giới đó của ai đã tạo? Do sự cấu trúc của siêu nhiên mà có. Cho nên nó phải tiến theo nguyên ý của Đấng Cha Trời. Nguyên ý không ngừng nghỉ!

Cho nên các bạn đã thấy rằng, bông hoa khoe màu, nhưng mà đã trả lời cho chúng ta thấy rằng: sanh trụ hoại diệt! Sanh ra có cái hoa, có màu sắc, có khoe màu ở đó, nhưng mà rồi rồi cũng phải hư hoại và diệt. Diệt cái gì? Diệt về vật chất, nhưng mà thức hồn sinh vẫn còn trường tồn và nguyên ý của điển hình vẫn sống động, trong cơ tiến hóa, nhiệm vụ của chính nó không ngừng nghỉ. Cho nên các loại bông hoa tại thế gian, các bạn đã thấy rằng, bông nào màu nào sắc này,

nó có mất chức vụ của nó không?

Bông hường là bông hường, bông cúc là bông cúc, hoa sen là hoa sen, vẫn giữ lấy nguyên căn sẵn có của chính nó mà để tiến hóa từ đời này tới đời kia, từ kiếp này tới kiếp nọ, vẫn bảo tồn thể chất của chính nó và thực hiện chiều cao sẵn có. Không có mất! Thức hồi sinh vẫn vô cùng!

Các bạn trồng được một cây sen, rồi nó sanh ngó, rồi sanh bông, rồi sanh những gì hữu ích cho chúng sanh, cống hiến cho chúng sanh. Sự tốt đẹp cao cả, nó dờn vào trong tâm thức của những người mến yêu. Rồi từ đó nó sẽ đi nữa, đi mãi mãi, đi mãi mãi, nhưng mà còn mãi mãi! Cho nên thế gian có là thiên đàng có! Chớ không phải nói thế gian có thiên đàng không có! Đều có hết! Nhưng mà giới nhẹ thì giữ nguyên ý, mà giới nặng thì ở trong sanh trụ hoại diệt!

Cho nên căn nào quả nấy, không sai chạy được! Không sai chạy được một ly! Cho nên các bạn hiểu được nguyên ý này, an tâm lo tu. Tôi là loại này chỉ lo tu loại này, rồi loại này cũng đến đích. Vạn giáo quy nguyên, vạn linh đồng thức! Chớ không phải lấy cái này phá vô cái kia được đâu bạn! Cho nên đạo nào phải giữ đạo nấy! Nguyên căn nào phát triển theo nguyên căn đó, rồi cũng qui hội trở lại Hư Không Đại Định ở bên trên! Đó là cái căn cội vô cùng! Cái thức đó vẫn tồn giữ, chứ không có khai mở, nhưng mà nó ở nơi thanh thoát nhẹ nhàng thay vì tranh chấp vô lý và tạo cảnh không cần thiết thay vì cần thiết. Cho nên khi chúng ta hiểu được cái nguyên ý này thì đạo nào cũng một mà thôi.

Chỉ giữ có cái tâm. Cho nên Vô Vi luôn luôn thờ cái Tâm, thực hiện cho cái Tâm càng ngày càng thanh nhẹ, và tâm chúng ta là bản thờ, tâm chúng ta

là chùa chiền, tâm chúng ta là nhà thờ, tâm chúng ta là chân lý. Phải hiểu điều này! Giữ trung tim bộ đầu hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ là nắm trọn tất cả niềm tin hướng thượng, tự tu tự tiến, không bị sai chạy và lường gạt lấy mình nữa!

Cho nên hôm nay cũng ngày tham thiền chung, huynh đệ tử muội của chúng ta đồng chung sống trong giây phút thiêng liêng. Biết được tâm, biết được hồn, biết được ta thì ta phải cố gắng giữ trọn lành phần thanh nhẹ đó. Và chúng ta đã có pháp để đi, có đường hướng để hành, có tâm để thức. Quý thay và lành thay, huynh đệ tử muội chúng ta đã ý thức được một việc rất cần thiết cho tâm thức. Từ ngày tôi đã ở Sydney, cũng như ở Melbourne, tất cả các bạn đạo đều sưởi ấm lòng tôi. Sự thương yêu vô cùng cảm mến, tôi luôn luôn nhớ nhung và giữ lấy những kỷ niệm tốt đẹp!

Hôm nay là buổi tham thiền chót, những buổi rung động tâm hồn của chúng ta trong nguyên ý tự tan và tự thức! Chúng ta càng nhớ nhung hơn và càng tự thực hiện cho đến đích hơn. Những chuỗi ngày kỷ niệm được gần nhau, từ âm thanh cho đến hành động, vui tươi trong sự thanh thoát, rồi cũng phải có ngày xa cách, để cảm thấy mình đang thiếu thốn cái món quà, một hơi sười, một lời nói.

Nhưng văn minh đã hỗ trợ cho chúng ta, lúc nào chúng ta cũng gọi sống lại những niềm tin đó và lúc nào chúng ta cũng nghe và tự thức được những chuỗi ngày đã gần nhau, qua âm thanh, qua lời nói, những sự ghi chép đầy đủ! Tất cả chúng ta đã nguyện đem tâm hồn thanh tịnh dâng trọn cho Bề Trên, cầu mong trở về với nguyên căn nguồn cội sẵn có của chính chúng ta.

Đêm đêm thực hành, ngày ngày qua sự những bão táp

động loạn, nhưng nguyên ý không phai lạt, giữ lấy niềm tin khả năng sẵn có của chính chúng ta, để tu, để tiến, để gạt hái những gì chúng ta có khả năng gạt hái, nhiên hậu công hiến cho mọi người kế tiếp, đồng hành, đồng tu đồng tiến như chúng ta.

Mỗi người chúng ta biết tự tu tự tiến, một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, ngàn truyền vạn, cũng do cái ý chí tu học của mọi cá nhân mà thôi. Ngày hôm nay các bạn được sự ảnh hưởng của tôi cũng do sự tu học cố gắng của chính tôi. Và tương lai những người khác sẽ được tận hưởng những gì các bạn thuật lại. Và các bạn nói những cái gì các bạn đã và đang hành cho những người khác. Cũng không khác gì những ngày hôm nay, qua những chuỗi ngày các bạn đã gần tôi, và những chuỗi ngày sắp tới những người đó sẽ gần các bạn.

Huynh đệ tử muội trong quả địa cầu là một, đồng sống trong một nhịp thở thanh cao! Mọi người phải nhắc nhở với nhau trong thức bình đẳng, hít vô và thở ra, không có dị biệt! Không lấy bề ngoài làm chánh, mà dụng nội thức làm chơn! Cái nội thức chúng ta là quan trọng, cái ý thức cuối cùng là một, không hai! Cho nên tình thương huynh đệ tử muội khó mà xa cách, vì hiểu được nguyên ý của nhịp thở cả càn khôn vũ trụ là một, thì chúng ta không lý do tranh chấp bề ngoài mà tạo sự sứt mẻ của nội tâm.

Cho nên chúng ta phải vun bồi điểm này khi bộc lộ bản chất tham sân si đủ thứ... đối với gia cang... Chúng ta hít một hơi dài, chúng ta thấy rằng tôi đã sai! Tôi chưa vận dụng được nguyên khí cả càn khôn vũ trụ để chuyển đại não cho chính tôi, cho nên chính tôi phải sân si buồn hận! Nếu tôi vận dụng được một nguyên khí chuyển vận đại não, thì tôi thấy rằng càn sự tha

thứ và thương yêu!

Các bạn có con, có chồng, có vợ, rồi nhiều khi các bạn cũng buồn, và muốn bỏ tất cả gia cang ra đi, muốn liệng tất cả vào giỏ rác, nhưng mà liệng đi đâu các bạn? Các bạn bình tâm thì cái gì các bạn cũng có quyền xử dụng. Sự sáng suốt của các bạn đâu có bỏ! Kể cả cọng rác, kể cả hột cát, đều là quý báu cần thiết khi bạn cần! Thiếu thanh tịnh chúng ta có thể tự hỗn ầu, tự lòng gạt lẩy tâm thức của chúng ta, tự tạo sự bất tín cho chính mình! Cho nên nhiều khi chán và muốn bỏ, và muốn đá, và muốn liệng, chứ kỳ thật toàn là hữu ích ở xung quanh chúng ta! Nó đã và đang phục vụ chúng ta, đã và đang xây dựng cho chúng ta tiến hóa rõ rệt! Mà chính chúng ta là người phụ bạc, chúng ta là một con người phủ phàng tất cả.

Cầu mong có được Thượng Đế, Thượng Đế chuyên

nguyên khí vào tâm, lại từ chối! Đem cái nguyên khí đó ra tranh chấp, dùng lý luận bất chánh, tạo ra sự sứt mẻ cho nội tâm mà không hay! Tưởng “tôi là sáng suốt”! Cho nên tôi chỉ cầu mong các bạn giữ một chút thanh tịnh là đủ rồi! Cố gắng thanh tịnh lên đi bạn, cái vốn thanh tịnh là vốn vô cùng! Các bạn sống ở trên đời này các bạn đạt được thanh tịnh thì chuyện gì các bạn cũng có hết! Mà thiếu thanh tịnh thì cái gì các bạn cũng mất hết.

Chúng ta càng ngày càng tu càng thấy rõ nguyên lý đó, nhấn hòa quan trọng! Không có cuốn băng nào tôi không nhắc! Vì sao tôi phải nhắc? Vì tôi thấy các bạn nhiều khi xưng tu nhưng rồi cũng thiếu nhấn thiếu hòa! Vì sao? Vì các bạn đã tự lờng gạt các bạn từ bao nhiêu kiếp rồi, cho nên vì đó tôi phải nhắc! Tôi không muốn thấy cái cảnh các bạn tự lờng gạt các bạn nữa!

Nói sao làm vậy đi các bạn. Thực thi cho kỳ được đại nguyện của chính chúng ta! Một nụ cười thanh nhẹ của các bạn cũng cứu rồi được tình trạng của đối phương! Bớt nói đi, dâng nụ cười cho chúng sanh, thực hiện nội tâm, cứu độ quần chúng! Quý biết là bao nhiêu!

Rồi đây các bạn có ngày rảnh rỗi, lúc xa tôi thì cũng nghe lại những âm thanh mà tôi lưu lại đây, để kiểm điểm tâm thức. Các bạn lại tìm nơi đó trong một sự thương yêu vô cùng của giữa tôi và các bạn! Quý các bạn vô cùng! Trong đời tôi đã tu, và tìm được giá trị của đường hướng tu học. Bây giờ dòm thấy các bạn chịu tu, tôi mừng cho đến nổi rơi lụy!... Thương yêu vô cùng!

Chính các bạn đã cho tôi nhiều quà rồi! Quà tình thương! Món quà chịu tu! Hữu ích cho các bạn là hữu

ích cho tôi. Con đường các bạn trở về thanh thoát là món quà đã tặng cho tôi rồi! Gia đình các bạn được bình an, biết thương yêu, biết tha thứ, trong tinh thần xây dựng, đó là món quà đã tặng tận đáy lòng cho tôi! Những món quà mà tôi đã và đang tha thiết mong cầu ngày đêm, các bạn đã lần lượt lo tu học để dâng lên.

Các bạn đã lập vườn hạnh cho gia cang, con em được yên vui, trong lượng từ bi tha thứ của một nghiêm phụ, của một từ mẫu, của một hiền thê, của một đứa con hiếu thảo! Quý biết là bao nhiêu. Chúng sanh trong quả địa cầu này đua nhau đi học cũng không ngoài nguyên lý này! Đua nhau tranh đua, việc làm, sơn phết, kiến trúc, tân tạo, cũng không ngoài nguyên ý mà chúng ta đã và đang thực hiện.

Chúng ta đang dọn tâm trật tự và cống hiến cho quăng đại quần chúng ở tương lai. Tự trách ta, tự sửa ta, tự

khai triển tới thực chất sẵn có của chính chúng ta! Chúng ta có khối óc, có khí giới tình thương và đạo đức, chúng ta nên tận dụng khí giới này để khai thác tâm linh của chính ta, đào lấy hạt kim cương bất hoại trong nội tâm nội thức của chính ta, đưa hồn chúng ta tiến tới một nơi đời đời bất diệt. Thì mấy chục năm vồn vện đâu có đủ, bạn? Các bạn đang làm ngày làm đêm, việc này, việc kia, việc nọ, đào ra được bao nhiêu? Nhưng mà vồn vện chỉ gom ý để tu, mới thấy rõ, lại thấy rõ!

Cho nên chúng ta phải tự đào, thấy rõ con đường đi, con đường tiến, trách nhiệm, thì chúng ta mới gom lại, ngắn gọn hơn, để đạt cho kịp kỳ! Nói sống sáu chục năm nhưng vồn vện chỉ có hai chục năm trong nhựa sống và khai triển mà thôi! Hai chục năm đó bỏ phé là kể như hư!

Ngày hôm nay, các bạn với tuổi trẻ, bắt được một phương pháp để tu học, sửa mình, thì phải giữ lấy để khai thác! Tại sao chúng ta có cái nóng tánh như thế đó? Tại sao chúng ta thích đánh đập gây hấn? Vì chúng ta bị kẹt, kẹt luồng điện ở nơi gan, cho nên kích động bất chánh. Nếu chúng ta dời luồng điện đó lên trung tim bộ đầu thì chúng ta đâu có bị nữa! Nếu ta đang dụng luồng điện đó đánh đập vợ con, đánh đập bạn bè, thì chúng ta đem lên trong tim bộ đầu, và liên hệ với cả càn khôn vũ trụ, lấy sức mạnh đó mà khai triển tới vô cùng! Lấy cái bản tánh sân si đó mà giải tỏa để thức tâm.

Tại sao không mượn cái cơ hội đó mà làm điều lành thay vì làm điều giới hạn? Sân si, giận hờn, nói nặng, cũng là giới hạn mà thôi, các bạn ơi! Các bạn thấy uổng không? Ai đã tạo cho các bạn càng ngày càng eo hẹp, càng sân si, và sống trong sự kích động vô

lý? Khi các bạn hiểu được cái giá trị này, các bạn cầm cái mồm đi, co lưỡi răng kề răng, để giải tỏa cái phần nóng trước đó và dời nó lên trung tim bộ đầu, để làm việc tốt hơn, và đời đời bất diệt.

Lợi cho bạn, lợi cho chúng sanh, thì bạn mới là con người có thể trả tất cả món nợ ở trong kiếp này! Bạn đã thiếu nợ cả càn khôn vũ trụ! Càn khôn vũ trụ đã cấu trúc thành một thể xác siêu nhiên hiện tại, bạn mới có duyên lành để sống, có cái duyên nghiệp tại thế để học mà tu, rồi có cái phần thương yêu! Thương yêu lớn rộng là tha thứ, mà thương yêu eo hẹp là ghen ghét! Cho nên vợ ghen chồng, chồng ghen vợ, là ở trong phẩm chất eo hẹp mà thôi! Mà tha thứ là ở trong cái phẩm chất lớn rộng!

Cho nên các bạn phải lấy khí giới nguyên liệu là khí giới của Thượng Đế đã ân ban ngay trong tâm thức các

bạn, ngay ngũ tạng các bạn, ngay tứ quan các bạn. Các bạn nghe những lời báo cáo của vợ nói “tôi đi đâu, đi đâu...”, không đúng, các bạn nổi ghen. Các bạn nghe lời nói của chồng các bạn, các bạn nghe không đúng, các bạn cũng nổi ghen! Vì sao các bạn ghen? Vì thương yêu, trong phạm vi eo hẹp! Mà nếu các bạn tha thứ thì các bạn thấy rằng, những lời báo cáo này là xây dựng cho tôi, và tôi phải học! Tôi phải hòa tan với những lời nói này để tôi thức tâm, tôi thấy tôi còn thiếu sáng suốt, và sự hoạt động của tôi eo hẹp, tôi phải cần hoạt động rộng hơn!

Thì bất cứ tài liệu nào ở đâu đem đến các bạn cũng không cho đó là chánh nhưng mà cần tìm hiểu để tiến nữa! Thì cái thức hòa đồng các bạn nó lại mở, và các bạn quý yêu tất cả những người xung quanh. Những tài liệu nào cũng đem lại cho các bạn thức tâm, đâu có còn nuôi dưỡng sự ghen ghét bất chánh mà tạo

cho hồn các bạn mê loạn, ăn không được, ngủ không được, làm điều sai quấy eo hẹp, mà không có phát triển?! Đâm ra buồn bực, đập ngực mình mà không hay!

Cho nên tôi khuyên rằng các bạn thực hiện đi, trong Soi hồn, Pháp luân, Thiên định, rồi các bạn thấy rằng: trật tự, các bạn đã làm cho nó mất đi! Bây giờ các bạn phải lập lại trật tự đó!

Cũng như trong căn nhà các bạn, đồ đạc để lung tung, đi đâu nó cũng đụng. Mà sắp đầu vào đó, thì có ngõ vô và có cửa ra rõ ràng, làm gì mà lộn xộn được! Chúng ta lộn xộn và chúng ta mất trật tự, cho nên trách ta! Hành động chúng ta bất chánh là phải trách ta, không nên trách người khác.

Từ lời nói cho đến hành động đều sai quấy, phải cảm cái mồm tự thức lo tu. Một thời gian rồi mới thấy cái

hiệu năng, thì ngược lại cảm ơn gia cang! Vì vợ tôi kích động tôi, tôi mới có cơ hội tu! Vì chồng tôi kích động tôi, tôi mới có cơ hội tu! Ngược lại tôi chỉ cảm ơn, đây là món quà quý, mà nhờ đó mới là sửa tâm của tôi! Nếu vượt ve tôi mãi làm sao tôi sửa tâm! Nhờ sự kích động tôi mới thấy rõ rằng sự thanh tịnh của tôi có! Và tôi vun bồi dung điểm thanh tịnh đó thì tôi mới cảm hóa đối phương. Thì có phải hữu ích cả hai không?

Ngay trong gia cang chúng ta có sự kích động mà chúng ta biết sửa chữa để cho cả hai được thoát, đó là chúng ta thành công! Còn nếu chúng ta từ chối chúng ta đi chỗ khác, chúng ta là thất bại! Cái gì tôi nói cũng hay mà đồ tôi hư, tôi không biết sửa, tôi đi sửa đồ của ai? Phải thất bại không? Cho nên mỗi gia cang là một khí giới! Mỗi gia cang có những hành động trong công cụ thức tâm chúng sanh! Cho nên

chúng ta phải lợi dụng điều này và thấy rõ Thượng Đế đã ban ơn cho chúng ta.

Cha mẹ chúng ta đã sắp đặt cho chúng ta rõ ràng, để cho chúng ta có cơ hội sớm trưởng thành hơn, sớm trở về với thanh tịnh hơn, sớm giải thoát hơn, và đó là nền văn minh, siêu văn minh tương lai của nhân loại, sẽ tiến triển và sẽ thể hiện trên mặt đất này.

Cho nên bây giờ có nhiều chuyện kỳ cục lắm, ngay trong gia đình, ngay trong xã hội, làm cho con người bực bội để thức tâm mà thôi! Rồi đây chiến tranh sẽ bùng nổ, rồi thức tâm! Lúc đó mới chán ngán khí giới, chán ngán sự ác độc của mọi cá nhân, mà trở về với sự từ bi sẵn có, để tạo thành một khối cộng đồng tha thứ và thương yêu.

Từ bi là sức mạnh, nhẫn hòa là chánh gốc! Sự văn minh đã cho chúng ta thấy rằng mỗi cơ giới đều có sự nhẫn

hòa mới tạo ra những máy móc cho chúng ta sử dụng ngày hôm nay! Những vị kỹ sư đó, những vị chuyên gia đó mà thiếu nhân thiếu hòa làm sao tạo ra cái món quà để trước mặt chúng ta, như máy thu băng chẳng hạn, nói những cái chuyện thường dùng hiện tại.

Nhưng mà chúng ta suy nghĩ: quá khứ làm sao có được cái máy như thế đó? Trong lúc đó, chúng ta nói rằng cái máy thu băng như thế này, trong lúc đó họ nói chúng ta là một người mê tín. Nhưng mà ngày hôm nay chúng ta đã sử dụng được rồi! Chúng ta đã và đang sử dụng cái máy thu băng này để thu âm thanh chúng ta, thu hành động chúng ta. Mà trước kia chúng ta nói rằng tương lai sẽ có cái máy như thế này, ai mà tin? Là sao có thể làm được, thu được âm thanh vô trong đó? Nó là vật chất làm sao nó thu được?

Nhưng ngày hôm nay có rồi! Chính điển đó bạn. Vật

chất một chuyện, không diễn không thấu được âm
thinh và không phát được âm thanh! Và trong cơ tạng
cá bạn đây cũng có diễn rồi! Diễn này là diễn siêu
nhiên, có thể thấu âm thanh và phát âm thanh! Đã có
từ lâu. Nhưng mà hồi đó mình nói “cái máy”, không ai
tin! Họ cho là mê tín! Mà chính cái máy đó đã có trong
đại não chúng ta rồi! Vậy cái máy tha thứ và thương
yêu và từ bi này có không? Chính các bạn đã và đang
có! Máy tha thứ và thương yêu có trong đó rồi bạn!
Bạn xử dụng ngay tức khắc, cầm cái mồm, tha thứ và
thương yêu, thực hiện từ bi, để xử dụng cái máy siêu
văn minh mà tương lai cần khôn vũ trụ sẽ có! Bằng
vật chất, nó thể hiện bằng màu sắc, và để thức tâm
mọi chúng sanh ở tương lai!

Cho nên các bạn đã có từ bao nhiêu triệu năm rồi!
Cái vật chất này mới đây mà thôi, nhưng mà
trước kia có vật chất này, chúng ta nói không ai tin.

Nhưng mà ngày hôm nay tin rồi, chúng ta mới xét rằng: khối óc chúng ta có tất cả những gì cần khôn vũ trụ có! Phải thanh tịnh đi các bạn, để tận hưởng những cái gì Trời Phật đã ân ban cho chúng ta, giữ lấy niềm tin và khả năng sẵn có chúng ta, và khai thác cho tận cùng, để tận hưởng siêu văn minh đã và đang làm cho chúng đây, ngay khối óc, ngay tâm thức của chúng ta!

Hôm nay là ngày chót, được hội ngộ các bạn nơi đây, tôi xin gửi lời lưu lại đây để cho các bạn suy xét. Tôi là các bạn, lúc nào cũng sống vui hòa với các bạn, đồng hành với các bạn! Chúng ta ôm lấy nhau trong tình thương sưởi ấm và không bao giờ quên nhau! Thành thật cảm ơn sự lưu ý của các bạn ngày hôm nay.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên